

GEREKÇE: Dünyanın ve küresel bilgi ekonomisinin bir parçası olmak isteyen tüm ülkeler için bir ön şart kabul edilen başta İngilizce olmak üzere yabancı dil bilgisi lüks değil, bir ihtiyaçtır. TEPAV'ın hazırladığı “Türkiye'nin İngilizce Açığı” (2011) başlıklı raporda, Türkiye'deki yanlış eğitim politikaları yüzünden İngilizceyi ‘anlayan’ ama konuşamayan nesiller yetişirken, uluslararası düzeyde de istenilen başarıya ulaşamadığının altı çizilmektedir.

İngilizce başta olmak üzere, Türkiye yabancı dil eğitiminde dünya sıralamasında hep sonlarda yer almaktadır. Uluslararası ve ulusal raporlarda, Türkiye’de İngilizce seviyesinin düşük olmasının nedenleri arasında genel bir eğitim sorunu varlığının altı çizilmektedir. TOEFL sınavı verilerine göre Türkiye, 2006 yılında 43 Avrupa ülkesi arasında 40. sırada, 2010 yılında ise 49 AB ülkesi arasında 46. sırada yer almıştır. “*Education First (EF)*” tarafından 2011 yılında yapılan İngilizce Yeterlilik Endeksi’nde (İYE) ise, 44 ülke içinde 43. sırada yer almıştır. 2012 yılı İYE verilerine göre ise, 8 az gelişmiş ülkenin de sıralamaya dahil edilmesiyle Türkiye 52 ülke içinde 32. sırada yer almıştır.

Avrupa Birliği Eğitim Bilgi Ağı EURYDICE (2007) verilerine göre, Türkiye’de kendisini yabancı dil konusunda çok iyi olarak tanımlayanların oranı yalnızca %1,9 iken, yabancı dil konusunda bilgisi olmadığını söyleyenlerin oranı %75,5’i bulmaktadır. Lisede İngilizce öğrenme oranları verilerine göre Türkiye, yine de birçok Avrupa ülkesine göre sonda yer almaktadır. “Alınan eğitim düzeyine göre kişinin en iyi bildiği yabancı dilde yetkin olup olmadığı algısı” durumuna göre yabancı dilde yetkin olma algısı incelendiğinde, Türkiye’nin Avrupa Birliği’nin yine gerisinde kaldığı gözlenmektedir. Türkiye’de bu algının oranı eğitim düzeyi yüksek olanlarda %6,3 iken, Avrupa ortalaması %27,4’dür (2010).

Başarılı bir kalkınma performansı sergileyen ülkelerin birçoğu İngilizcenin önemini farkındadır. İYE sıralamalarına baktığımızda “BRIC” olarak adlandırılan, Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin’in, 29 ila 32 arasında arka arkaya yer aldığını görülmektedir. Yüksek nüfuslarına ve demografik problemlerine rağmen, bu ülkelerin endeks puanları Türkiye’den yüksektir. Nitekim bu ülkeler İngilizce eğitimini kalkınma stratejilerinin bir parçası olarak görmektedirler. Çin, özellikle uzun vadeli programı çerçevesinde İngilizce öğretmenlerine önem vermektedir.

Türkiye için İngilizce açığı sorunu, geleceğe ertelenemeyecek kadar önemlidir. Türkiye’nin rekabet edebilen bir bilgi ekonomisine kavuşması için iyi düzeyde yabancı dil bilgisine sahip olması gerekmektedir. Ancak uygulanan eğitim sistemi bu hedeflere ulaşmada umutsuzluk yaratmaktadır. Türkiye’nin mevcut işgücüne yönelik İngilizce eğitim seferberliğine acilen ihtiyaç varken, vizyonsuzluk ve hedefsizlik nedeni ile zaman ve kaynaklar gerektiği şekilde kullanılmaktan çok uzaktır (OECD’nin Uluslararası Öğrencileri Değerlendirme Programı - PISA, 2009).

İngilizce eğitimi konusunda başarılı olan ülkelerde İngilizce öğretimi ilköğretim 1. sınıftan itibaren ve sadece bu konuda uzman öğretmenler tarafından verilmektedir. TEPAV ve İYE’nin verileri ışığında, yabancı dil eğitiminde yaş ve eğitim süresinin önemli bir etken olduğu görülmektedir. Türkiye’de ortalama yabancı dil eğitim süresi 7 yıl iken İYE verilerine göre birinci sıradaki Norveç’te 12 yıldır. Bu gerçekler ortadayken, 4+4+4 yeni eğitim sisteminde İngilizce eğitim ve öğretimi konusundaki çalışmalar daha da gerilere götüreceği tahmin edilmektedir.

